

№ Φ 092.22/4843

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση È È

Κατά

Ελλάδας

(Προσφυγές υπ'αρ. 37992/08 και 8571/09)

Απόφαση

Στρασβούργο, 3 Ιουλίου 2012

Η απόφαση αυτή είναι οριστική. Μπορεί να επέλθουν ορισμένες αλλαγές ως προς την μορφή.

No Φ 092.22/4843

Στην υπόθεση **È È κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), που συνεδρίασε σε Επιτροπή με την ακόλουθη σύνθεση:

Anatoly Kovler, Πρόεδρος,

Λίνο-Αλέξανδρο Σισιλιάνο,

Erik Møse, Δικαστές,

Και με την σύπραξη του André Wampach, Αν.Γραμματέα Τμήματος,

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο, στις 12 Ιουνίου 2012,

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημέρα αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από δύο προσφυγές (αρ. 37992/08 και 8571/09) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κ. **È È** («ο προσφεύγων»), προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 25 Ιουλίου 2008 και στις 19 Ιανουαρίου 2009 σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κο Χ.Χρυσανθάκη, Δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους πληρεξουσίους του Οργάνου της, την κα Γ.Παπαδάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και τον κο Ι. Μπακόπουλο και τις κες Μ.Γερμάνη και Γ.Κοττά, Δικαστικές Αντιπροσώπους του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 5 Νοεμβρίου 2009 και στις 17 Νοεμβρίου 2010 αντίστοιχα, οι προσφυγές κοινοποιήθηκαν στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1939 και διαμένει στο Παλιό Ψυχικό.

5. Είναι κύριος ενός οικοπέδου που βρίσκεται στην Αθήνα. Σύμφωνα με την πράξη υπ'αρ. 1695/1995 (που τροποποιήθηκε με τις πράξεις υπ'αρ.

No Φ 092.22/4843

743/1997, 1555/1997, 1920/1998), που εκδόθηκε από την Διεύθυνση Πολεοδομίας Ανατολικής Αθήνας, το γειτονικό του προσφεύγοντα οικοπέδο κρίθηκε οικοδομήσιμο.

6. Στις 29 Ιανουαρίου 1999, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Συμβούλιο Επικρατείας με αίτηση ακυρώσεως των ανωτέρω τεσσάρων πράξεων υποστηρίζοντας ότι η δυνατότητα οικοδόμησης του εν λόγω οικοπέδου θα επέφερε την υποτίμηση του περιβάλλοντος της περιοχής και την υποτίμηση του δικού του οικοπέδου.

7. Την 1^η Φεβρουαρίου 1999, άσκησε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων για να επιτύχει την αναστολή της επίδικης οικοδόμησης.

8. Στις 13 Απριλίου 2005, το Πέμπτο Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας απείχε από την έκδοση οριστικής απόφασης και παρέπεμψε την υπόθεση στην διευρυμένη σύνθεσή του (απόφαση 1107/2005).

9. Στις 28 Φεβρουαρίου 2007, ξη επταμελής σύνθεση του Πέμπτου Τμήματος του Συμβουλίου Επικρατείας έκρινε την προσφυγή εκπρόθεσμα ως προς τις τρεις προσβληθείσες διοικητικές πράξεις. Ως προς την πράξη υπ'αρ. 1920/1998, διαπίστωσε ότι επέφερε ασήμαντες τροποποιήσεις στο γειτονικό κτίριο όπως η μείωση του ύψους του κτιρίου κατά 70 εκ., την μετατόπιση ορισμένων παραθύρων και την αλλαγή μιας πόρτας. Το Συμβούλιο Επικρατείας συμπέρανε ότι οι τροποποιήσεις αυτές δεν μπορούσαν σε καμία περίπτωση να προκαλέσουν σημαντική ζημία στον προσφεύγοντα και, επομένως, δεν είχε έννομο συμφέρον. Στην συνέχεια, το Δικαστήριο έκρινε την προσφυγή απαράδεκτη στο σύνολό της (απόφαση υπ'αρ. 3828/2007). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και επικυρώθηκε στις 29 Ιανουαρίου 2008.

10. Στις 21 Ιουλίου 2008, η Επιτροπή αναστολών του Συμβουλίου Επικρατείας απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων με την αιτιολογία ότι ήταν άνευ αντικειμένου. Ειδικότερα, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος να αποφανθεί επί της αίτησης προσωρινών μέτρων, αφού η αίτηση του προσφεύγοντα είχε ήδη απορριφθεί με την απόφαση 3828/2007 (απόφαση υπ'αρ. 770/2008).

No Φ 092.22/4843

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΣΗ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

11. Έχοντας υπόψη την ομοιότητα των προσφυγών ως προς τα πραγματικά περιστατικά και το θέμα ουσίας που θέτουν, το Δικαστήριο αποφασίζει να τις συνεκδικάσει και να τις εξετάσει σε μία και μόνη απόφαση.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΩΝ

12. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων και της κύριας δίκης παραβίασαν την αρχή της «εύλογης προθεσμίας» όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 6§1 της Σύμβασης. Ισχυρίζεται επίσης ότι η υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων προσέβαλε το δικαίωμα του πρόσβασης σε δίκαστήριο. Το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου, (...) το οποίον θα αποφασίση επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, (...)».

A. Ως προς το παραδεκτό

13. Κατά πρώτο λόγο, η Κυβέρνηση επικαλείται ότι το άρθρο 6 δεν εφαρμόζεται ως προς την διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων. Παραθέτοντας την απόφαση *Micallef κατά Μάλτας* (GC αρ. 17056/06 CEDH 2009), η Κυβέρνηση θεωρεί ότι η επίδικη διαδικασία νε πληρεί τις προϋποθέσεις για την εφαρμογή του άρθρου 6 που ορίζονται από την προαναφερθείσα απόφαση. Ειδικότερα, σημειώνει ότι η διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων δεν ήταν καθοριστική για τα αστικής φύσης δικαιώματα και υποχρεώσεις του προσφεύγοντα αφού η κύρια προσφυγή του κρίθηκε απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη και για έλλειψη εννόμου συμφέροντος.

14. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 6 στα ασφαλιστικά μέτρα εξαρτάται από ορισμένες προϋποθέσεις. Πρώτον, το δικαίωμα που διακυβεύεται τόσο στη κύρια διαδικασία όσο και στην διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων (**procedure d'injonction**) πρέπει να είναι «αστικής φύσης» υπό την αυτόνομη έννοια που έχει ο όρος στα

No Φ 092.22/4843

πλαίσια του άρθρου 6 της Σύμβασης. Δεύτερον, η φύση, το αντικείμενο και ο σκοπός του προσωρινού μέτρου, καθώς και τα αποτελέσματά τους στο σχετικό δικαίωμα, πρέπει να εξεταστούν από κοντά. Κάθε φορά που μπορεί να θεωρηθεί ότι ένα μέτρο είναι αποφασιστικό για το αστικής φύσης δικαίωμα ή υποχρέωση που διακυβεύεται, όποια και αν είναι η διάρκεια που ίσχυσε, το άρθρο 6 μπορεί να εφαρμόζεται (προαναφερθείσα *Micallef*, §§83-85).

15. Στην υπό κρίση υπόθεση, πρέπει να παρατηρήσουμε ότι η ενέργεια του προσφεύγοντα είχε σκοπό την ακύρωση των διοικητικών πράξεων που κήρυξαν οικοδομήσιμο το γειτονικό οικόπεδο, επειδή κατά την γνώμη του αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα την υποτίμηση του δικού του οικοπέδου. Επίσης, με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, ο προσφεύγων ήθελε να πετύχει την αναστολή της επίδικης οικοδόμησης.

16. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σε άλλες υποθέσεις επί παρόμοιων διαφορών (βλ. ιδίως *Ortenberg κατά Αυστρίας*, 25 Νοεμβρίου 1994, §28, σειρά A αρ. 295-B, *Bielec κατά Πολωνίας*, αρ. 40082/02, §45, 27 Ιουνίου 2006 και *Fuchs κατά Πολωνίας*, (αποφ.) αρ. 33870/96, 11 Δεκεμβρίου 2001) έκρινε ότι εφαρμόζεται το άρθρο 6 στην διαδικασία στα πλαίσια της οποίας οι προσφεύγοντες αντιτίθονταν στην έκδοση οικοδομικής άδειας υπέρ του γείτονά τους, θεωρώντας ότι η έκβαση της διαδικασίας αυτής είχε επιπτώσεις στο δικαίωμα κυριότητάς τους. Λαμβάνοντας υπόψη αυτό το προηγούμενο, το Δικαστήριο θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση, τόσο η διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, όσο και η κύρια διαδικασία αφορούσαν δικαιώματα «αστικής φύσεως». Εξάλλου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων που αποσκοπεί σε προσωρινή αναστολή της επίδικης οικοδόμησης, ήταν καθοριστική για τα «αστικής φύσεως δικαιώματα» του προσφεύγοντα.

17. Ως εκ τούτου, συντρέχει λόγος να απορριφθεί η ένσταση της Κυβέρνησης και το Δικαστήριο κρίνει ότι το άρθρο 6 εφαρμόζεται στην επίδικη διαδικασία.

18. Κατά δεύτερο λόγο, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν εξάντλησε όλα τα νόμιμα ένδικα μέσα επειδή έπρεπε να προσφύγει στα Διοικητικά Δικαστήρια με αγωγή αποζημίωσης του άρθρου 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα.

No Φ 092.22/4843

19. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι το ανωτέρω ένδικο βοήθημα δεν αποτελεί αποτελεσματική προσφυγή υπό την έννοια της Σύμβασης (*Τσουκαλάς κ. Ελλάδας*, αρ. 12286/08, §§ 37-43, 22 Ιουλίου 2010). Το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν υπάρχει εν προκειμένω κανένας λόγος να αποστασιοποιηθεί από τη νομολογία του αυτή και θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να απορρίψει την ένσταση μη εξάντλησης των εθνικών ένδικων μέσων.

20. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι αιτιάσεις αυτές δεν είναι προδήλως αβάσιμες υπό την έννοια του άρθρου 35§3 (α) της Σύμβασης και ότι δεν αντίκεινται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως, θα πρέπει να κηρυχθούν παραδεκτές.

B. Ως προς την ουσία

1. Κρίσιμες περιόδοι

21. Όσον αφορά την κύρια διαδικασία, η υπό κρίση περίοδος άρχισε στις 29 Ιανουαρίου 1999, όταν ο προσφεύγων προσέφυγε στο Συμβούλιο της Επικρατείας και ολοκληρώθηκε στις 29 Ιανουαρίου 2008, με την καθαρογραφή της απόφασης υπ'αρ. 3828/2007 του ΣτΕ. Επομένως διήρκεσε εννιά έτη για ένα βαθμό δικαιοδοσίας. Όσον αφορά την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η υπό κρίση περίοδος άρχισε την 1^η Φεβρουαρίου 1999 με την άσκηση της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων του προσφεύγοντα και ολοκληρώθηκε στις 21 Ιουλίου 2008, με την υπ'αρ. 770/2008 της Επιτροπής Αναστολών του ΣτΕ. Επομένως διήρκεσε εννέα έτη και πέντε μήνες περίπου για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας των διαδικασιών.

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας κρίνεται ανάλογα με τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης και σύμφωνα με τα κριτήρια που έχει θεσπίσει η νομολογία του, και ειδικότερα ανάλογα με την δυσκολία της υπόθεσης, την συμπεριφορά των προσφευγόντων και αυτή των αρμόδιων αρχών καθώς και ανάλογα με την σημασία της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας*, [GC], αρ. 30979/96, §43, CEDH 2000-VII).

23. Το Δικαστήριο έχει εξετάσει επανειλημμένως υποθέσεις που εγείρουν θέματα παρόμοια με αυτό της υπό κρίση υπόθεσης και διαπίστωσε

No Φ 092.22/4843

την παραβίαση του άρθρου 6§1 της Σύμβασης (βλ. προαναφερθείσα *Frydlender*).

24. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα πραγματικό περιστατικό ή επιχείρημα που μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα υπόθεση. Έχοντας υπόψη, τη νομολογία του επί του θέματος, το Δικαστήριο θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση η διάρκεια των επίδικων διαδικασιών είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «εύλογης προθεσμίας». Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1.

25. Έχοντας υπόψη την ανωτέρω διαπίστωση, το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν υπάρχει λόγος να εξετάσει χωριστά την αιτίαση του προσφεύγοντα σχετικά με το δικαίωμα πρόσβασής του σε δικαστήριο λόγω της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ

26. Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, και παραπονείται ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή του για καθαρά φορμαλιστικούς λόγους. Θεωρεί επίσης ότι υπήρξε παραβίαση του δικαιώματός του για πρόσβαση σε δικαστήριο. Τέλος επικαλείται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αρ. 1 και παραπονείται ότι η οικοδόμηση στο γειτονικό ακίνητο υποβάθμισε το περιβάλλον του οικοπέδου του και έτσι επέφερε παραβίαση στο δικαίωμά του στην περιουσία.

27. Έχοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων που έχει στην διάθεσή του, το Δικαστήριο, στο μέτρο που είναι αρμόδια να κρίνει τους ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν, δεν διαπίστωσε καμία ένδειξη παραβίασης των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που προστατεύονται από την Σύμβαση ή από τα Πρωτόκολλά της.

28. Επομένως, συνάγεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι προφανώς αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί με βάση το άρθρο 35 §§3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

No Φ 092.22/4843

29. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση».

A. Ζημία

30. Ο προσφεύγων ζητά 550.000 € για την υλική ζημία. Υποστηρίζει ότι το ποσό αυτό αντιστοιχεί στην υποτίμηση της περιουσίας του. Ο προσφεύγων ζητά επίσης το ποσό των 400.000 € για την ηθική βλάβη που υπέστη.

31. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα για την υλική ζημία. Υποστηρίζει επίσης ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε επαρκή ηθική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη.

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι έχει ήδη συμπεράνει την παραβίαση του άρθρου 6 §1 λόγω της υπέρβασης της «εύλογης προθεσμίας». Συνεπώς, δεν θεωρεί ότι υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στην διαπιστωθείσα παραβίαση και της επικαλούμενη υλική ζημία και επομένως απορρίπτει το αίτημα αυτό. Αντίθετα, θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 10.000 € για ηθική βλάβη, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

33. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 3.000 € για έξοδα και την δικαστική δαπάνη στην οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και 1.500 € για αυτά ενώπιον του Δικαστηρίου.

34. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές. Υπογραμμίζει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει τα απαραίτητα δικαιολογητικά των ποσών που διεκδικεί.

35. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης με βάση το άρθρο 41 προϋποθέτει ότι αυτά είναι πραγματικά, αναγκαία και εύλογα ως προς το ύψος τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], αρ. 31107/96, §54, CEDH 2000-XI). Έχοντας υπόψη την απουσία κάθε δικαιολογητικού από πλευράς

No Φ 092.22/4843

προσφεύγοντα και τη νομολογία του επί του θέματος, το Δικαστήριο απορρίπτει το αίτημα σχετικά με τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

36. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Αποφασίζει* να συνεκδικάσει τις προσφυγές και να τις εξετάσει μαζί σε μία απόφαση,
2. *Κηρύσσει* τις προσφυγές παραδεκτές ως προς τις αιτιάσεις σχετικά με την διάρκεια της κύριας διαδικασίας και την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και απαράδεκτες ως προς τα περαιτέρω,
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης σχετικά με τις αιτιάσεις ως προς τη διάρκεια της κύριας διαδικασίας και της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων,
4. *Αποφαίνεται* ότι δεν συντρέχει λόγος να εξετάσει χωριστά την αιτίαση σχετικά με το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο λόγω της διάρκειας της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων,
5. *Αποφαίνεται*
 - α) ότι το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών, 10.000 € (δέκα χιλιάδες ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, λόγω ηθικής βλάβης,
 - β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα αυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες
6. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.

№ Φ 092.22/4843

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 3 Ιουλίου 2012, σύμφωνα με το άρθρο 77 § §2 και 3 του Κανονισμού.

André Wampach
Αναπληρωτής Γραμματέας

Anatoly Kovler
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα